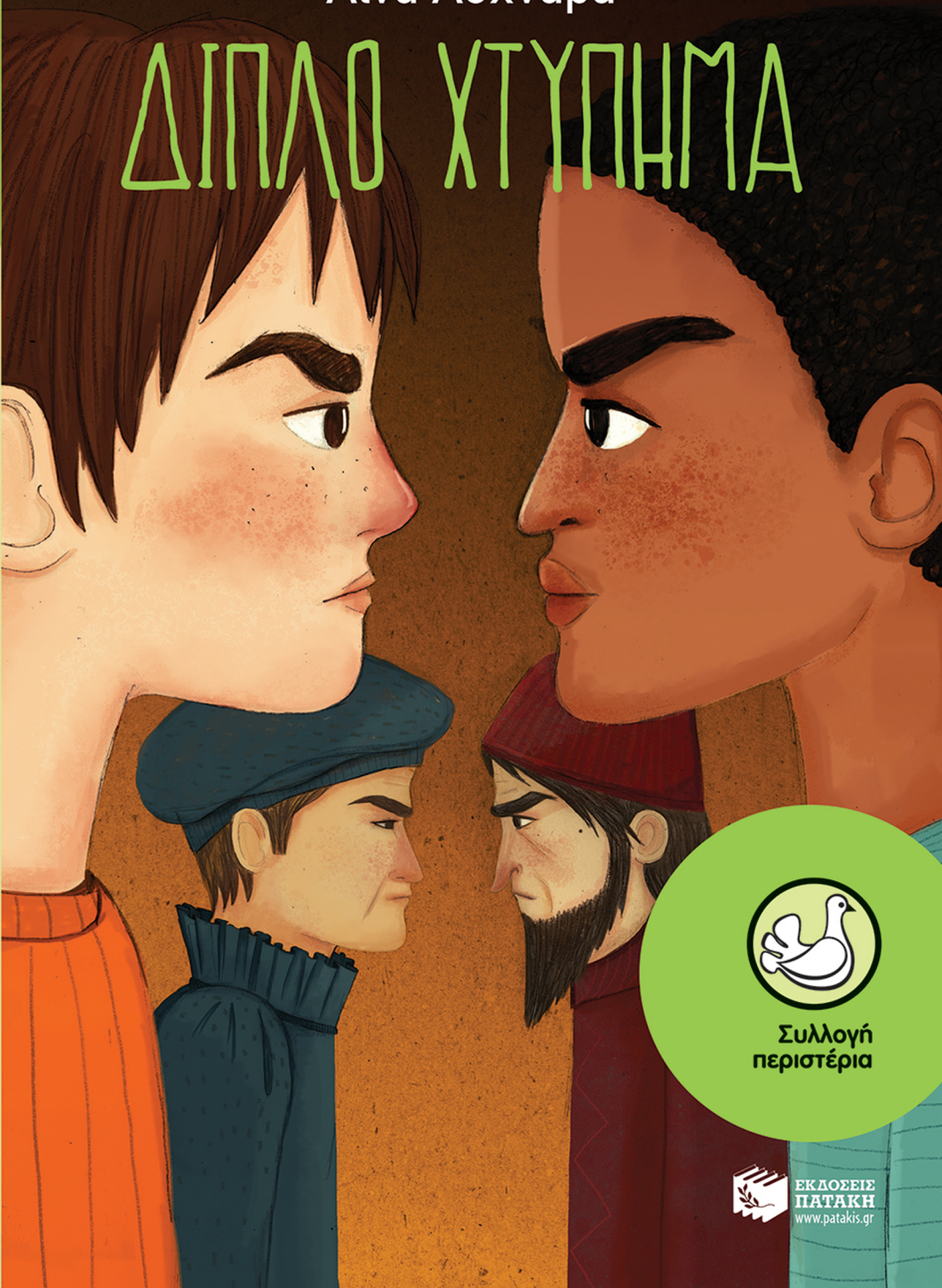

Λίνα Λυχνάρá

ΔΙΠΛΟ ΧΤΥΠΗΜΑ

Συλλογή
περιστέρια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

Ο αστυνόμος Μίλτος Ζαφείρης ήταν βυθισμένος στον υπολογιστή του. Είχε πια βραδιάσει και στο τμήμα βασίλευε, ευτυχώς, ησυχία. Κάποια στιγμή ακούστηκε η σειρήνα του βαποριού που έμπαινε στο λιμάνι. Η τουριστική περίοδος δεν είχε αρχίσει, και μόνο λίγοι ντόπιοι αποβιβάστηκαν, που είχαν πάει στον Πειραιά για δουλειές. *Θα κουνηθήκαν για τα καλά με τα μποφόρ που έχει σήμερα*, σκέφτηκε ο αστυνόμος και συνέχισε να σερφάρει στο ίντερνετ. Ήθελε να βρει ένα δώρο για τον γάμο ενός συναδέλφου, στην Αθήνα. Είχε πελαγώσει. *Δεν είναι για μένα αυτά*, σκεφτόταν. *Αυτά τα κάνουν οι γυναίκες πιο εύκολα.*

Θα φώναζε τη Φωτεινή από δίπλα να τον βοηθήσει, αλλά ήταν εγωιστής. Δεν ήθελε να παραδεχτεί την αδυναμία του. Κάποια στιγμή τού ήρθε μια ιδέα. Θα έψαχνε στα ηλεκτρικά είδη. Α! Εδώ ήταν στο στοιχείο του! Όχι πως ο αστυνόμος καταλάβαινε από ηλεκτρικές σκούπες και κουζινομηχανές, αλλά οι καφετιέρες ήταν η ειδικότητά του. Μεγάλος μερακλής στον καφέ! Ήξερε ποια μηχανή κάνει τον εσπρέσο με την καλύτερη κρέμα, ποια κάνει το καλύτερο αφρόγαλα για κα-

πουτσίνο. Παράτησε λοιπόν τις ηλεκτρικές σκούπες και τα μίξερ και μπήκε στην ιστοσελίδα με τις καφετιέρες. Διάλεξε την καλύτερη, λαμβάνοντας φυσικά υπόψη του τα χρήματα που μπορούσε να διαθέσει. Ήταν και οι περικοπές, που είχαν μειώσει τον μισθό του! Ικανοποιημένος έκλεισε τον υπολογιστή και σηκώθηκε να φύγει.

Είχαν έρθει οι αλκυονίδες μέρες, ο καιρός ήταν υπέροχος και ο δυνατός νοτιάς έκανε ακόμα πιο έντονες τις μυρωδιές. Ο Μίλτος Ζαφείρης άνοιξε όλα τα παράθυρα του αυτοκινήτου και ξεκίνησε. Ανάσανε με απόλαυση τον δροσερό αέρα. Πέρασε το λιμάνι χαζεύοντας, και άρχισε να πλησιάζει προς την ανηφόρα για το σπίτι του. Τις κραυγές τις άκουσε από μακριά. Μια γυναίκα ούρλιαζε.

Ο Μίλτος Ζαφείρης πάτησε γκάξι και, με μεγάλη ταχύτητα, πήρε τη στροφή προς τον χωματόδρομο. Οι φωνές ακούγονταν μάλλον από κει. Ακολούθησε τον δρόμο, που έστριβε πάλι. Τα λάστιχα του αυτοκινήτου έτριξαν. Μόλις πήρε τη στροφή είδε τις φλόγες και του ήρθε μια έντονη μυρωδιά καμένου. Τώρα, οι φωνές έγιναν περισσότερες. Ένα παλιό εργοστάσιο, που είχε για χρόνια εγκαταλειφθεί, καιγόταν. Γύρω του είχαν μαζευτεί λίγοι άνθρωποι. Ο αστυνόμος πάρκαρε αμέσως, έβγαλε το κινητό του, ειδοποίησε την πυροσβεστική και έτρεξε προς το σημείο της πυρκαγιάς. Μια γυναίκα ήρθε προς το μέρος του κραυγάζοντας.

«Είναι παιδιά μέσα! Μένουν κάτι Πακιστανοί. Φεύ-

γουν για δουλειά και αφήνουν τα παιδιά μόνα τους!
Θα καούν!»

Ο Μίλτος Ζαφείρης έκανε μια γρήγορη εκτίμηση της κατάστασης. Όπως κάθε φορά που βρισκόταν σε ένα έκτακτο συμβάν, κατάφερε να κρατήσει απόλυτα την ψυχραιμία του και να βάλει το μυαλό του να δουλέψει. Όσο γρήγορα και να ερχόταν η πυροσβεστική, οι φλόγες είχαν τυλίξει το κτίριο. Δεν υπήρχε καμία ελπίδα να σωθούν τα παιδιά. Ακόμα κι αν δεν τα έφτανε η φωτιά, οι αναθυμιάσεις θα τα σκότωναν. Έπρεπε να μπει. Είδε έναν άντρα να έρχεται από το διπλανό χωράφι και να καταβρέχει με ένα λάστιχο. Ο αστυνόμος, αστραπιαία, έσκισε ένα κομμάτι από το πουκάμισό του, πλησίασε τον άντρα με το λάστιχο, έβρεξε το πανί και το έδεσε σαν μάσκα στο πρόσωπό του.

«Θα μπω μέσα» είπε στον άντρα «εσύ κάνε ότι μπορείς με το λάστιχο».

«Είναι πολύ επικίνδυνο» του είπε ο άλλος. «Πρέπει να έχει πολύ καπνό, μπορεί να λιποθυμήσετε και να καείτε όλοι σας...»

Η φωτιά δυνάμωνε, ακουγόντουσαν τριξίματα και κρότοι από ξύλα που έπεφταν. Τα ουρλιαχτά της γυναίκας είχαν γίνει τώρα πιο δυνατά.

«Έχει παιδιά μέσα, έχει παιδιά, έχει παιδιά!...» φώναζε υστερικά. Εκείνη τη στιγμή μια δυνατή ριπή ανέμου δυνάμωσε τις φλόγες που έζωναν το παλιό εργοστάσιο. Ο αστυνόμος όρμησε προς το κτίριο. Είδε πως από την μπροστινή πόρτα ήταν αδύνατον να μπει. Πή-

γε τρέχοντας προς την πίσω. Ευτυχώς αυτή ήταν κάπως ελεύθερη. Την κλότσησε με δύναμη και μπήκε στο εσωτερικό. Στην αρχή δε διέκρινε τίποτα, ο χώρος ήταν γεμάτος καπνούς. Ανάμεσα όμως στον θόρυβο που έκανε η φωτιά, στα τριξίματα και στους γδούπους από ξύλα που έπεφταν, ακουγόταν ένα παιδικό κλάμα. Ο αστυνόμος κατάλαβε ότι ερχόταν από κάπου ψηλά. Κοίταξε γύρω του, δίπλα στην πόρτα υπήρχε μια σιδεροκατασκευή. Μια σκάλα οδηγούσε σε ένα πατάρι, κι από κει ένας στενός διάδρομος φαινόταν να οδηγεί σε κάποια δωμάτια. Ήταν τα γραφεία του παλιού εργοστασίου.

Ανέβηκε τρέχοντας. Τα σίδερα είχαν θερμομανθεί, ένιωθε το κάψιμο στα πόδια του. Έπρεπε να κάνει γρήγορα, γιατί σε λίγο η σιδεροκατασκευή θα πυρακτωνόταν και θα ήταν αδύνατον να κατέβει. Το κλάμα ερχόταν από την πρώτη πόρτα. Την άνοιξε και μπήκε στο δωμάτιο. Υπήρχε πολύς καπνός, για μια στιγμή νόμιζε πως θα λιποθυμούσε από τις αναθυμιάσεις. Τα δύο παιδιά τα είδε αμέσως. Το ένα, το μικρότερο, ήταν κιόλας λιπόθυμο. Το μεγαλύτερο, ούτε έξι χρονών δε θα ήταν, έκλαιγε και κοιτούσε πανικόβλητο τις φλόγες που έγλειφαν το δωμάτιο από ένα παράθυρο. Ο αστυνόμος έτρεξε προς το μέρος τους. Πρώτα πήρε στην αγκαλιά του το λιπόθυμο παιδί και μετά άρπαξε και το άλλο. Βγήκε από το δωμάτιο με τα δύο παιδιά στην αγκαλιά, αλλά η κατάσταση είχε χειροτερέψει. Η πόρτα την οποία είχε ρίξει για να μπει είχε τώρα αρπάξει φωτιά

και, μισοκατεστραμμένη, είχε πέσει κλείνοντας την έξοδο. Για μια στιγμή φοβήθηκε πως είχε εγκλωβιστεί.

Προφυλάσσοντας τα παιδιά με το σώμα του όσο μπορούσε, κλότσησε με δύναμη τη φλεγόμενη πόρτα και όρμησε έξω. Έτρεξε μακριά από το εργοστάσιο, που είχε τυλιχτεί πια στις φλόγες. Μια καινούρια ριπή ανέμου του φάνηκε ευλογία εκείνη τη στιγμή. Πήρε μια βαθιά ανάσα κι ένιωσε πως καθάρισαν κάπως τα πνευμόνια του. Ένα αυτοκίνητο που περνούσε από τον δρόμο φρενάρισε απότομα. Μια γυναίκα βγήκε και πλησίασε τρέχοντας τον αστυνόμο, που κρατούσε ακόμα τα δύο παιδιά.

«Είμαι γιατρός» του είπε και πήρε το λιπόθυμο παιδί. Το ξάπλωσε κάτω και άρχισε να του κάνει τεχνητή αναπνοή. «Ειδοποιήστε ασθενοφόρο, χρειάζεται οξυγόνο» είπε συνεχίζοντας τις προσπάθειές της.

Η γυναίκα που ούρλιαζε πριν είχε πάρει στην αγκαλιά της το άλλο παιδί, που έκλαιγε. Δυσκολεύτηκε, γιατί είχε γαντζωθεί στην αγκαλιά του αστυνόμου. Η γυναίκα τού μιλούσε ελληνικά για να το καθησυχάσει, αλλά προφανώς το παιδί δεν καταλάβαινε. Ο Μίλτος Ζαφείρης ένιωθε τα χεράκια του να τον σφίγγουν. Ευτυχώς, κάποια στιγμή, το παιδί που ήταν λιπόθυμο άνοιξε τα μάτια του. Όλοι το κοίταξαν με ανακούφιση. Την ίδια στιγμή ακούστηκε η σειρήνα της πυροσβεστικής. Σε λίγα δευτερόλεπτα το όχημα είχε φτάσει και οι πυροσβέστες ξεκινούσαν την επιχείρηση της κατάσβεσης. Το κτίριο ήταν πια ολοκληρωτικά στο έλεος της πυροκαγιάς.

Ο Μίλτος Ζαφείρης περίμενε μέχρι να έρθει το ασθενοφόρο. Μπήκαν μέσα τα δύο παιδιά και η γιατρός. Για πρώτη φορά από τότε που είχε αρχίσει το συμβάν, ο αστυνόμος ένωσε κάποια ανακούφιση. Ίσως γι' αυτό ένωσε να τον καταλαμβάνει μια βαθιά συγκίνηση, όταν συνάντησε το βλέμμα του μεγαλύτερου παιδιού. Τον κοιτούσε πάντα με τρόμο, αλλά και ικεσία, σαν να ήταν ο μόνος άνθρωπος εκείνη τη στιγμή που μπορούσε να το βοηθήσει. Τα ασθενοφόρα απομακρύνθηκαν και ο Μίλτος Ζαφείρης στράφηκε προς την πυρκαγιά. Προφανώς αυτό που προσπαθούσαν οι πυροσβέστες ήταν να μην εξαπλωθεί. Το εργοστάσιο ήταν ήδη εντελώς κατεστραμμένο.

«Τι γίνεται;» ρώτησε ο αστυνόμος τον υπεύθυνο.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Ευτυχώς ο αέρας φυσάει προς την περιοχή που δεν έχει βλάβιση» απάντησε εκείνος. «Θα τη θέσουμε γρήγορα υπό έλεγχο».

Γύρισε και τον κοίταξε. Ήταν όλο καπνιές και δεν είχε βγάλει ακόμα την αυτοσχέδια μάσκα που είχε κάνει με το πουκάμισό του.

«Μπήκες μέσα και έσωσες δύο παιδιά. Ευτυχώς όλα πήγαν καλά, αλλά είναι θαύμα πώς γλίτωσες χωρίς εξάρτηση. Μπορούσες να καείς κι εσύ και αυτά» είπε.

Ο Μίλτος Ζαφείρης δεν τον άφησε να συνεχίσει. Πέταξε το πανί που είχε βάλει στο πρόσωπό του και είπε βιαστικά: «Αυτό που θέλω από σένα είναι να μου κάνεις μια πρώτη εκτίμηση για τα αίτια της πυρκαγιάς.

Εγώ πρέπει να επιστρέψω στο τμήμα». Και πήγε προς το αυτοκίνητό του.

Μόνο όταν έφτασε στο τμήμα και προχώρησε προς το γραφείο του συνειδητοποίησε σε τι χάλι ήταν – το κατάλαβε από το βλέμμα της Φωτεινής. Η κοπέλα τρόμαξε όταν τον είδε με σκισμένο πουκάμισο και με καπνιές παντού. Τα νέα της πυρκαγιάς είχαν βέβαια φτάσει, καθώς και τα νέα για τη σωτηρία των παιδιών. Η αστυνομικός, που γνώριζε καλά τον ανώτερό της, ήξερε πόσο δεν του άρεσαν τα πολλά λόγια και γι' αυτό απέφυγε κάθε σχόλιο για την πράξη του.

«Είστε καλά;» ρώτησε μόνο.

«Καλά» είπε ο Ζαφείρης.

«Τα ρούχα σας έγιναν χάλια. Πρέπει να πάτε να αλλάξετε» του είπε.

«Όχι τώρα» αποκρίθηκε εκείνος κοφτά και προχώρησε προς το γραφείο του. Πριν μπει, γύρισε προς το μέρος της: «Πήγαινε στο ιατρικό κέντρο και δες τι κάνουν τα παιδιά. Μάθε αν ειδοποιήθηκαν οι γονείς. Δες και πού θα μείνουν».

Σωριάστηκε στην καρέκλα του και προσπάθησε να διώξει την ένταση. Ένιωσε ξαφνικά μια μεγάλη δίψα. Πήρε ένα μπουκάλι νερό που ήταν από το πρωί πάνω στο γραφείο του και το ρούφηξε όλο. Ήταν χλιαρό, ο αστυνόμος όμως δεν το πρόσεξε. Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνό του. Ήταν ο αρχηγός της πυροσβεστικής.

«Μίλτο, μου ζήτησες μια εκτίμηση για τα αίτια της

πυρκαγιάς. Δεν ήταν δύσκολο, οποιοσδήποτε θα μπορούσε να το καταλάβει, δεν είναι ανάγκη να είσαι ειδικός. Είναι εμπρησμός. Βρέθηκαν κοντά στο σημείο άδεια μπιτόνια βενζίνης. Στο πίσω μέρος του εργοστασίου ακόμα μυρίζει βενζίνη. Οι γείτονες εδώ λένε πως όλοι γνώριζαν ότι μια οικογένεια Πακιστανών είχε βρει στέγη στο εργοστάσιο εδώ και μήνες. Κάποιος ήθελε να τους κάψει».

«Προσέξτε να μη χαθούν τα στοιχεία, ερχόμαστε να ερευνήσουμε την περιοχή» είπε ο αστυνόμος.

Όταν ο Μίλτος Ζαφείρης έκλεισε το τηλέφωνο, κατάλαβε πως οι χειρότερες υποψίες του είχαν επιβεβαιωθεί. Αυτό που είχε ζήσει λίγη ώρα πριν ήταν ένα ρατσιστικό έγκλημα. Κάποιοι ήθελαν να κάψουν την οικογένεια των Πακιστανών. Φώναξε αμέσως τον αρχιφύλακα και του είπε να πάει στο σημείο που εκδηλώθηκε η πυρκαγιά. Του είπε να ψάξει για στοιχεία και να τον περιμένει. Έπρεπε να ειδοποιήσει τα Κεντρικά.

Ο Λάμπρου ήταν ακόμα στο γραφείο του. Ο Μίλτος Ζαφείρης του μίλησε για τον εμπρησμό.

«Επιβεβαιώνεις πληροφορίες μας. Τα πράγματα αγριεύουν. Ρατσιστικές οργανώσεις αποφάσισαν να περάσουν σε δράση σε όλη την Ελλάδα. Τα κρούσματα έχουν αυξηθεί» του είπε εκείνος.

«Ωραία! Αυτό μας έλειπε. Ξεκινάω αμέσως τις έρευνες. Τον Απρίλιο εμείς εδώ έχουμε και το Φεστιβάλ Μαθητικού Θεάτρου στο νησί. Θα μαζευτούν παιδιά από όλα τα σχολεία της Ελλάδας. Καλό θα είναι να έχω

καθαρίσει με αυτή την υπόθεση πριν από το φεστιβάλ»
είπε ο Μίλτος Ζαφείρης.

«Μακάρι» συμφώνησε ο Λάμπρου. «Ανησυχώ πολύ» συνέχισε. «Φοβάμαι πως θα έχουμε πολλά τέτοια κρούσματα. Και πιθανόν πολύ βίαια. Δεν είναι τυχαίο αυτό που έγινε στο νησί σας. Κράτα με ενήμερο» είπε κι έκλεισε.

Την επομένη το πρωί, ο Μίλτος Ζαφείρης είχε κιόλας συγκεντρώσει όσα στοιχεία υπήρχαν στον τόπο του εγκλήματος. Το βασικότερο ήταν τα τρία μπιτόνια που βρέθηκαν παρατημένα στον χώρο. *Ποιος ξέρει γιατί τα παράτησαν*, αναρωτήθηκε. Ίσως η φωτιά να εκδηλώθηκε νωρίτερα από ό,τι περίμεναν, μπορεί να έφταιγε και ο αέρας και να μην πρόλαβαν να τα ξαναφορτώσουν στο αυτοκίνητο. *Πάντως, είναι ένα ανέλπιστα δώρο*, σκέφτηκε. *Αυτά μπορεί να μας οδηγήσουν στους εμπρηστές*. Χτύπησε η πόρτα και μπήκε η Φωτεινή.

«Σας έφερα τα βίντεο από τα βενζινάδικα» είπε. «Σε λίγο έρχεται και ο Μιχάλης. Εκείνος πήγε από τη βόρεια μεριά».

«Εντάξει. Αρχίζουμε δουλειά αμέσως».

Ο Μίλτος Ζαφείρης και οι συνεργάτες του κλείστηκαν στο γραφείο του μέχρι αργά το βράδυ εξετάζοντας το υλικό από τις κάμερες. Ο αστυνόμος ήταν σίγουρος πως οι εμπρηστές είχαν προμηθευτεί τη βενζίνη από το νησί. Θα ήταν παράτολμο να ταξιδέψουν με ένα

πορτυπαγκάζ γεμάτο βενζίνη. Είχαν πονέσει τα μάτια του Ζαφείρη και των βοηθών του από τα βίντεο, μέχρι που ο αστυνόμος τούς πρότεινε να πάνε να ξεκουραστούν. Εκείνος, όμως, έμεινε.

Ποτέ δεν είχε δουλέψει με τόσο πάθος. Αυτό που είχε ζήσει την προηγούμενη μέρα τον είχε επηρεάσει βαθιά. Είχε κοιμηθεί λίγο τη νύχτα και ο ύπνος του ήταν γεμάτος εφιάλτες. Έβλεπε το σωματάκι του μικρότερου παιδιού αναίσθητο στο χώμα, άκουγε τις κραυγές του μεγαλύτερου και το ένιωθε να σφίγγεται απάνω του. Ξαφνικά οι φλόγες θέρειναν από παντού και δεν υπήρχε τρόπος διαφυγής. Ο Μίλτος Ζαφείρης είχε ξυπνήσει μούσκεμα στον ιδρώτα.

Δεν ήταν, όμως, μόνο τα γεγονότα της προηγούμενης ημέρας που τάραζαν τον αστυνόμο. Ήταν μια σειρά από συμβάντα που δήλωναν την παρουσία αδιάστακτων μελών εγκληματικών ομάδων που είχαν αρχίσει μια συντονισμένη δράση στο νησί. Ρατσιστικά συνθήματα είχαν εμφανιστεί σε πολλούς τοίχους σε διαφορετικά σημεία. Κάποιες επιθέσεις κατά αλλοδαπών και τώρα ένας εμπρησμός με καθαρά ρατσιστικό χαρακτήρα. Η κατάσταση γινόταν όλο και πιο σοβαρή και όλο και πιο επικίνδυνη. Η νύχτα είχε προχωρήσει και ο αστυνόμος δεν έλεγε να πάει σπίτι του. Έψαχνε ξανά και ξανά το υλικό από τα βενζινάδικα. Ήξερε πως κάπου εκεί, στην οθόνη, θα έβρισκε πολύτιμα στοιχεία. Όλα όμως φαινότουσαν απόλυτα φυσιολογικά. Δεν υπήρχε τίποτα άλλο εκτός από αυτοκίνητα που

έβαζαν βενζίνη στο ρεζερβουάρ τους. Ξαφνικά αναπήδησε.

Σε ένα βίντεο, στην άκρη της εικόνας, φαινόταν η πλάτη ενός άντρα που κάτι κρατούσε. Ο αστυνόμος πάγωσε την εικόνα και ζουμάρισε πάνω του. Η θέση και η στάση του άντρα ήταν περιεργες. Ήταν συνέχεια στραμμένος και φαινόταν μόνο η πλάτη του. *Κρύβει το πρόσωπό του από την κάμερα*, σκέφτηκε ο αστυνόμος. Βλέποντας ξανά και ξανά τη σκηνή και μελετώντας τις κινήσεις του άντρα, ο αστυνόμος βεβαιώθηκε. Δεν έκρυβε μόνο το πρόσωπό του, έκρυβε και αυτό που κρατούσε. Φαινόταν όμως βαρύ, και κάλλιστα θα μπορούσε να είναι ένα μπιτόνι με βενζίνη. Και τότε είδε κάτι που δεν είχε προσέξει ούτε αυτός ούτε οι συνεργάτες του. Είδε τον υπάλληλο του βενζινάδικου να βάζει βενζίνη σε κάποιο αυτοκίνητο και, ύστερα, αντί να τοποθετήσει την αντλία στη θέση της, να προχωρά κρατώντας τη στο χέρι προς τα πίσω. «*Τυφλό*» σημείο, σκέφτηκε ο αστυνόμος. Εκεί μπορεί να στεκόταν ο άνθρωπος με το μπιτόνι και να πήγε ο υπάλληλος να του το γεμίσει. Στεκόταν εκεί για να μην τον βλέπει η κάμερα.

Ο Μίλος Ζαφείρης ξεχώρισε το συγκεκριμένο βίντεο και άρχισε να τα βλέπει όλα από την αρχή. Αυτή τη φορά δεν πρόσεχε μόνο τα οχήματα όσων έβαζαν βενζίνη, αλλά όλο το κάδρο. Ο ύποπτος δεν πρέπει να γέμισε όλα τα μπιτόνια στο ίδιο σημείο, συμπέρανε ο αστυνόμος.

Είχε χαράξει η μέρα, όταν σε ένα από τα βίντεο παρατήρησε ένα μικρό βαν που είχε παρκάρει λίγο μακρύτερα από την αντλία ενός βενζινάδικου. Ένας άντρας βγήκε και μπήκε στο μαγαζί. Έπαιρνε περιέργες θέσεις και ήταν φανερό πως και αυτή τη φορά προσπαθούσε να αποφύγει την κάμερα. Κάτι συζήτησε με τον υπάλληλο του βενζινάδικου και μετά επέστρεψε στο βαν και έφυγε. Φεύγοντας δεν πήρε καμία προφύλαξη και στο βίντεο φαινόταν καθαρά το πρόσωπό του. Το σουλούπι του ήταν το ίδιο με του άντρα που ο αστυνομός είχε προσέξει στο άλλο βενζινάδικο. Έπρεπε να μάθει αμέσως τι ήθελε στο δεύτερο βενζινάδικο. *Αν είμαι τυχερός, μπορεί να διανυκτερεύει, σκέφτηκε και τηλεφώνησε.*

Πράγματι, κάποιος σήκωσε το τηλέφωνο και πρόθυμα απάντησε στις ερωτήσεις του. Αυτό που άκουσε τον έκανε να αναπηδήσει στην καρέκλα του. Επιτέλους, είχε βρει κάποια άκρη. Ο υπάλληλος θυμόταν τον άντρα –άλλωστε, είχε ένα σουλούπι που δύσκολα το ξεχνούσες, υπερβολικά κοντός, σχεδόν νάνος, με ένα όμως τόσο γυμνασμένο σώμα που τον έκανε να μοιάζει τετράγωνο–, τρεις μέρες πριν είχε μπει στο βενζινάδικο και τον είχε ρωτήσει αν είχε κάποιο μπιτόνι, γιατί ένας φίλος του είχε μείνει πιο κάτω από βενζίνη. Ο υπάλληλος του είπε ότι δεν είχε και ο άντρας είχε φύγει. Ο αστυνομός αποφάσισε πως μπορούσε επιτέλους να γυρίσει σπίτι του να ξεκουραστεί λίγο. Την επομένη θα έστελνε το υλικό στην Αθήνα, στα Εγκλημα-

τολογικά Εργαστήρια. Για να δουν αν μπορούσε να διαπιστωθεί η ταυτότητα του άντρα.

Η απάντηση ήρθε πολύ γρηγορότερα από όσο περιμένα. Την επομένη γύρω στο μεσημέρι τού τηλεφώνησαν. Ο άντρας που φαινόταν στο βίντεο είχε αναγνωριστεί. Τον έλεγαν Θαλή Γούλια. Η Ασφάλεια ήξερε πως ήταν δραστήριο μέλος μιας από τις πιο σκληρές ρατσιστικές οργανώσεις. Του είπαν πως οι πληροφορίες για τη συντονισμένη κινητοποίηση όλων αυτών των ομάδων σε όλη την Ελλάδα είχαν επιβεβαιωθεί. Και κάτι ακόμα, πολύ πιο σοβαρό και επικίνδυνο. Αυτές οι ομάδες είχαν ξεκινήσει απόπειρες διείσδυσης στα σχολεία των Αθηνών, κυρίως, γιατί εκεί μπορούσαν να κινηθούν πιο εύκολα. Είχαν υποψίες πως ο άντρας που είχε αναγνωριστεί στο βενζινάδικο ήταν ειδικευμένος σε αυτό. Πλησίαζε παιδιά του γυμνασίου και του λυκείου και, με την κατάλληλη ιδεολογική προπαγάνδα, προσπαθούσε να τα στρατολογήσει στην οργάνωσή τους. Αν όμως οι πληροφορίες αυτές ήταν σωστές, ο ύποπτος ήταν πολύ πονηρός και δεν είχαν καταφέρει να έχουν αποδείξεις για την ενοχή του. Στα μπιτόνια που είχαν σταλεί στα εργαστήρια τα στοιχεία που θα αποδείκνυαν την ταυτότητα του κατόχου είχαν καταστραφεί. Ο Μίλτος Ζαφείρης, όταν έκλεισε το τηλέφωνο, ήταν βαθιά ανήσυχος. Ο εμπρησμός εκείνης της νύχτας ήταν ήδη ένα έγκλημα. Θα ακολουθούσαν κι άλλα;

Έπρεπε να βιαστεί. Τις μέρες που το νησί του θα πλημμύριζε από παιδιά, όλα αυτά τα κακοποιά στοι-

χεία θα έπρεπε απλώς να έχουν συλληφθεί. Έπρεπε να προλάβει αυτό τον Θαλή Γούλια, να μην ξαναχτυπήσει στο νησί, έπρεπε να εξοντώσει τα πλοκάμια αυτής της εγκληματικής οργάνωσης, που δε δίσταζε να στρατολογεί ακόμα και παιδιά.

Ο Παύλος τον άντρα με το παράξενο σουλούπι τον είχε γνωρίσει κοντά στο σπίτι του στην Αθήνα. Στο παρκάκι που ήταν δίπλα από την έξοδο του μετρό. Θαλή Γούλια τον έλεγαν, όπως του είπε αργότερα. Ήταν εκείνο το απόγευμα που είχε δεχτεί επίθεση από έναν νεαρό, λίγο πιο μεγάλο από αυτόν. Ο Παύλος είχε κόψει δρόμο από το παρκάκι, γιατί βιαζόταν να γυρίσει σπίτι. Είχε πάει και φροντιστήριο μετά την προπόνηση, και του είχε μείνει πολύ διάβασμα για το σχολείο. Τι λαχτάρα πέρασε εκείνο το απόγευμα! Είδηση δεν πήρε τον τύπο που τον πλησίασε από πίσω. Πριν προλάβει να καταλάβει καλά καλά τι γινόταν, αυτός του έδωσε μια γερή σπρωξιά και τον πέταξε κάτω μπρούμυτα. Το σακίδιο του αγοριού άνοιξε και έπεσαν τα παπούτσια του βόλει. Αυτός που του είχε επιτεθεί τα άρπαξε και, ώσπου να σηκωθεί και να γυρίσει ο Παύλος, τον είδε να τρέχει σαν τρελός.

Ο κλέφτης διέσχισε το παρκάκι, πέρασε απέναντι τη λεωφόρο και μπήκε στην είσοδο του μετρό. Κατέβηκε τις σκάλες και εξαφανίστηκε. Ο Παύλος είχε μείνει αποσβολωμένος. Πονούσε και η πλάτη του, γιατί ο

τύπος τον είχε χτυπήσει για να τον ρίξει κάτω. Μετά ήταν και η τσαντίλα του για τα παπούτσια του βόλει! Τα φορούσε μόνο στο γήπεδο. Ήταν ακριβά. Καιρό λαχταρούσε ένα τέτοιο ζευγάρι και του τα είχε πάρει η μαμά για τα γενέθλιά του. Το αγόρι είχε μείνει σαν χαμένο και κοίταζε προς το μέρος που είχε φύγει ο κλέφτης. Τότε, τον πλησίασε ο κοντός, πολύ γυμνασμένος άντρας με τα μακριά μαλλιά. Είχε τόσο παράξενο σουλούπι που ο Παύλος τρόμαξε. Αυτός όμως πήγε κοντά του και με προστατευτική διάθεση τον ρώτησε:

«Είσαι καλά; Είδα από μακριά τι έγινε. Έτρεξα να προλάβω τον κλέφτη, αλλά αυτός πάει, έγινε καπνός. Έλα, κάθισε να συνέλθεις» συνέχισε ο άγνωστος άντρας και τον έπιασε από το μπράτσο.

Τον οδήγησε σε ένα παγκάκι και έκατσε δίπλα του.

«Η μύτη σου τρέχει λίγο αίμα. Σκούπισέ την, και κάθισε με το κεφάλι ριγμένο πίσω. Έτσι μπράβο. Ρίξε πιο πίσω το κεφάλι σου. Να! Πάρε να σκουπιστείς» είπε και του έδωσε ένα χαρτομάντιλο.

Ο Παύλος έκανε ό,τι του έλεγε, αλλά ήθελε να κλάψει. Ήταν τρομαγμένος, τσαντισμένος, χάλια ήταν. Κρατιόταν όμως, δεν ήθελε να βάλει σαν μπέμπης τα κλάματα μπροστά στον άγνωστο άνθρωπο.

«Τον ξέρω αυτόν που σου την έπεσε» του είπε ο άλλος. «Αλβανός είναι. Έχει και άλλους στη γειτονιά. Συμμορία ολόκληρη έχουν κάνει».

Ο Παύλος, όταν ένιωσε πως η μύτη του δεν έτρεχε πια, γύρισε το κεφάλι του και κοίταξε τον άγνωστο άντρα.

«Να προσέχεις πολύ» συνέχισε ο άλλος. «Είναι εγκληματίες. Δεν είναι Έλληνες. Ξένοι είναι. Έχουν μαζευτεί όλοι στον τόπο μας. Γεμίσαμε ληστές. Σε λίγο δε θα τολμάμε να βγούμε από το σπίτι μας. Θα μας σκοτώνουν έτσι, για το τίποτα».

Ο Παύλος τον κοιτούσε τρομαγμένος. Είχε που είχε λαχταρίσει με αυτό που του συνέβη, του έλεγε και ο άλλος όλα αυτά.

«Πρέπει κάτι να κάνουμε, αλλιώς χαθήκαμε. Μαζεύτηκαν όλοι στον τόπο μας. Δε βλέπεις; Αλβανοί, Πακιστανοί, μαύροι. Όλα τα κουμάσια εδώ. Σε λίγο θα είναι περισσότεροι από μας. Όλες τις δουλειές αυτοί τις παίρνουν. Να δεις που εμείς θα γίνουμε οι ξένοι. Εμείς οι Έλληνες που είμαστε στον τόπο μας. Καλά το λέει ο λαός, “ήρθαν τα άγρια να διώξουν τα ήμερα”. Δεν είδες τι σου έκαναν σήμερα;»

Έλεγε κι άλλα τέτοια και ο Παύλος τρώμαζε όλο και περισσότερο.

«Να πάμε στην αστυνομία» μουρμούρισε. «Να τους πούμε τι συμβαίνει. Δεν μπορεί να μας κοπανάνε έτσι» – το τελευταίο το είπε γιατί πόναγε η πλάτη του.

«Τώρα σώθηκες! Αυτοί και στην αστυνομία έχουν δικούς τους. Τίποτα δεν μπορεί να μας σώσει. Μετά, είναι και οι Εβραίοι. Άλλη άτιμη φάρα! Αυτοί είναι πίσω από όλα. Πάντα αυτοί είναι. Κυβερνούν τον κόσμο».

Εδώ ο Παύλος ένιωσε να μπλέκεται.

«Οι Εβραίοι είναι πίσω από τους Αλβανούς, τους Πακιστανούς και τους μαύρους;» ρώτησε.

«Αμέ! Πίσω από όλους. Σου είπα, άτιμη φάρα. Αν δεν κάνουμε τίποτα, χαθήκαμε».

Στο μυαλό του Παύλου άρχισαν να στροβιλίζονται όλα. Εβραίοι, Πακιστανοί, μαύροι... Είπε και για άλλους ο άντρας δίπλα του. Πολλά έλεγε αλλά στο τέλος κατέληγε πάντα στην ίδια φράση: «Αν δεν κάνουμε τίποτα εμείς, χαθήκαμε. Θα μας σφάξουν όλους».

Ο Παύλος τον κοίταζε μπερδεμένος, ταραγμένος. «Πρέπει κάτι να κάνουμε» επανέλαβε αυτός.

«Τι;» ρώτησε ο Παύλος.

«Να οργανωθούμε. Να δράσουμε. Τι δηλαδή; Να κάτσουμε με σταυρωμένα τα χέρια; Θα μας ληστεύουν, θα μας σκοτώνουν κι εμείς θα κάνουμε τις κότες;»

Ο Παύλος πρόσεξε τον θεληματικό τρόπο με τον οποίο μιλούσε.

«Δεν είδες τι έπαθες; Σε λίγο ούτε στο σπίτι σου δε θα μπορείς να πας χωρίς να τρέμεις μη σε μαχαιρώσουν» συνέχισε ο άλλος.

Δίκιο έχει, σκέφτηκε ο Παύλος. Κοίταξε το ρολόι του και είδε πως η ώρα είχε περάσει. Η γιαγιά θα είχε φρικάρει.

«Πρέπει να γυρίσω σπίτι μου» είπε.

«Άκου, φίλε. Άμα σε ενδιαφέρουν αυτά που συζητήσαμε, έλα, αν μπορείς, αύριο να μιλήσουμε. Εδώ, την ίδια ώρα. Δε σου συστήθηκα, όμως. Παράληψη. Θαλής λέγομαι. Θαλής Γούλιας» του είπε ο άλλος.

«Εντάξει» απάντησε το αγόρι. «Αύριο».

Σηκώθηκαν και οι δύο. Το αγόρι προχώρησε προς

το σπίτι του. Ο άντρας τον κοίταζε που έφευγε. Περιμένε να απομακρυνθεί και τότε διέσχισε τον δρόμο και κατέβηκε τις σκάλες του μετρό. Μπροστά από τα εκδοτήρια τον περίμενε ο νεαρός που είχε επιτεθεί στον Παύλο.

«Καλά τα πήγες» του είπε ο άντρας που τον έλεγαν Θαλή κι έβγαλε ένα πενήντάευρο. «Πάρε» του είπε.

Ο άλλος τον κοίταξε έκπληκτος.

«Κατοστάρι είχαμε συμφωνήσει!» είπε.

«Ε, τώρα πέσαν οι τιμές! Σιγά μη σου δώσω κατοστάρι για πέντε λεπτά δουλειά! Άντε, δίνε του τώρα. Έτσι και σε είδε κάποιος, τη βάψαμε».

Ο νεαρός, φανερά απογοητευμένος, γύρισε να φύγει. Ο Θαλής τον σταμάτησε.

«Τα παπούτσια» του είπε επιτακτικά.

Ο άλλος γύρισε απρόθυμα και του έδωσε τα παπούτσια που είχε πάρει από το αγόρι. Ο Θαλής τα κοίταξε ικανοποιημένος.

«Γουστάρω!» μουρμούρισε και προχώρησε προς το μετρό.